

องค์ที่หนึ่ง

1

เขตเหนือเยือก

เฟรยารู้สึกตัวตื่นแต่เช้าและนอนหนึ่งในความมืดอีกครู่ใหญ่ สัมผัสความสะเทือนเอนไหวของเมืองอยู่ใต้ร่างระหว่างที่เครื่องยนต์ทรงพลังขับเคลื่อนนครนี้ให้แล่นไปบนผิวน้ำแข็ง เธอรอข้าราชการบริวารให้เข้ามาช่วยพาเธอออกจากเตียงอย่างเร่งด่วน และต้องรออยู่ครู่ใหญ่ที่เดียวกว่าเฟรยาจะระลึกได้ว่าคนเหล่านั้นต่างตายไปกันหมดแล้ว

เธอเลิกผ้าห่มออก จุดตะเกียงก๊าซอาร์กอนและเดินลัดเลาะผ่านกองเสื้อผ้าที่ถอดทิ้งไว้จนฝุ่นจับไปยังห้องน้ำ เธอพยายามที่จะอาบน้ำมาหลายสัปดาห์แล้ว แต่เข้านี้ก็เป็นอย่างอื่นที่เธอพ่ายแพ้แก่ความซับซ้อนของระบบควบคุมห้องอาบน้ำ เธอไม่อาจทำให้น้ำร้อนออกมาได้ สุดท้ายเธอจึงเพียงแค่เปิดน้ำใส่อ่างล้างมือและพรมน้ำบนใบหน้ากับลำคอเหมือนเคย ยังเหลือเศษสบู่อยู่ในิดหน่อย เฟรยาจึงถ่มน้ำเข้ากับเรือนผมก่อนจุ่มทั้งศีรษะลงไปใต้น้ำ ถ้าเป็นพวกพนักงานห้องสรงล่ะก็คงจะต้องใช้ทั้งแชมพู โลชั่น ซี้ฟิ่ง ครีมนวดผม และน้ำมันหอมหลากหลายชนิดเลยล่ะ แต่คนพวกนั้นก็ตายจากไปหมดแล้ว ส่วนขวดที่วางเรียงรายเป็นทิวแถวในตู้เก็บของในห้องน้ำนั้นก็ขมขั้วเฟรยา ดังนั้นเมื่อต้องเผชิญหน้ากับตัวเลือกที่มาก

12 สมรภูมิลำเมือง ตอน รางวัลนักล้า

เกินไป เธอจึงเลือกที่จะไม่ใช่สิ่งใดเลย

อย่างน้อยเธอก็แต่งตัวเองจนเป็นแล้วนะ เธอหยิบชุดยาวยับย่นชุดหนึ่ง ขึ้นมาจากพื้น วางมันลงบนเตียงและค่อยๆ มุดเข้าไปจากปลายด้านข้าง ดิ้นขยุกขยิกอยู่ในชุดนั้นจนกระทั่งสอดแขนกับศีรษะออกมาทางช่องที่ถูกต้องได้ ส่วนเสื้อคลุมยาวขลิบขนสัตว์ที่สวมทับชุดยาวนั้นใส่ง่ายกว่ากันมาก แต่เธอก็ยังมีปัญหาเกี่ยวกับเหล่ากระดุมไม่ใช่บ่อย พวกนางกำนัลนั่งกั๊กกระดุมได้อย่างรวดเร็วร่างกายทั้งที่หัวเราะคิกคักและคุยกันถึงเรื่องที่ต้องทำในวันนั้นๆ ไปด้วย แถมยังไม่เคยกั๊กกระดุมผิดเลยสักครั้ง แต่คนเหล่านั้นก็ตายไปหมดแล้ว

เพรียาสภพาลางตั้งที่ปะปะอยู่ลิบห่านาที่ก่อนจะยื่นพิจารณาผลลัพท์นั้นในระจกประดับไยแมงมุม ก็ไม่เลวนี้ เธอคิดเมื่อดูภาพรวมๆ ไม่น่าจะไปใส่เครื่องประดับสักหน่อยอาจช่วยให้ดูดีขึ้นได้ แต่เมื่อเธอเดินเข้าไปในห้องเก็บเครื่องประดับก็พบว่าขึ้นที่งามๆ ต่างหายไปเกือบหมด เดียวนี้ข้าวของอยู่ดีๆ ก็หายไปเสมอ เพรียาจินตนาการไม่ถูกเลยที่เดียวว่ามันไปอยู่ที่ใด แต่ก็เอาเถิด เธอไม่จำเป็นต้องมีมงกุฎประดับบนเรือนผมเหนียว ที่สระด้วยสบู่ไม่ต้องมีสร้อยคออำพันเหลี่ยมทองประดับรอบลำคอชกมกของเธอก็ได้ แน่หนอนว่าท่านแม่คงไม่ค่อยพอใจหนักหากได้เห็นเธอปรากฏตัวโดยไร้เครื่องประดับกาย แต่ท่านแม่ก็สิ้นไปแล้วเหมือนกัน

บนโถงทางเดินว่างเปล่าเจียบสังัดในปราสาทของเธอนั้นมีฝุ่นจับตัวกันหนาเตอะราวกับปุยหิมะละเอียด เธอสิ้นกระดิ่งเรียกพนักงานรับใช้และยื่นมองเหม่อออกไปนอกหน้าต่างขณะรอให้เขามาถึง ด้านนอกนั้น สนธยาแห่งขั้วโลกแสดมีดหม่นทอแสงสีเทาบนหลังคาน้ำแข็งของเมือง พื้นเมืองสิ้นสะท้านตามจังหวะพื้นเพ็องและลูกสูบในยานเครื่องยนต์เบื้องล่าง ที่นี่คือเขตที่ราบสูงไฮโอซ์* เหนือสุดของทางเหนือ ไม่มีจุดสังเกตใดๆ ผ่านเข้ามาในสายตาเลย มีเพียงที่ราบสีขาวที่ทอประกายระยับเล็กลง เมื่อสะท้อนแสง

* ไฮโอซ์ (High Ice) คำที่ชาวเมืองหิมะต่างๆ ใช้เรียกดินแดนรกร้างปกคลุมด้วยหิมะตลอดปีทางตะวันตกของสมรภูมิแห่งการไล่ล่า ตั้งอยู่บริเวณตอนเหนือของมหาสมุทรอาร์กติกที่แข็งตัวลง หากเป็นชาวเมืองอื่นที่ไม่ได้อาศัยอยู่ในเขตนี้อาจจะเรียกที่นี่ว่า 'เขตไฮโอซ์เวสต์'

จากปากฟ้า

พนักงานรับใช้มาถึงขณะที่ยังพยายามตบวิกซึ่งลงแบ่งไว้จนขาของตัวเองให้เข้าที่

"อรุณสวัสดิ์สมิว" เธอกล่าว

"อรุณสวัสดิ์กระหม่อม"

ชีวิตจิตใจหนึ่งเธอปรารถนาขึ้นมาจับใจที่จะสั่งให้สมิวเข้าไปในห้องของเธอและจัดการอะไรสักอย่างกับฝุ่นหนาเตอะ เสื้อผ้าอาภรณ์ที่กระจัดกระจาย เครื่องประดับที่หายไป ต่อด้วยสั่งให้เขาสอนเธอใช้ฝักบัวอาบน้ำ แต่เขาเป็นผู้ชาย ซึ่งมันจะเป็นการผิดจารีตประเพณีอย่างที่สุดในการที่บุรุษผู้ใดจะล่วงล้ำเข้าสู่ห้องส่วนตัวขององค์มาร์เกรวิน* เธอจึงได้แต่พูดสิ่งที่เธอพูดอยู่ทุกเช้า "นำเราลงไปห้องรับประทานอาหารเช้าเถิดสมิว"

ระหว่างที่ใช้ลิฟต์ลงสู่ชั้นล่างของปราสาทพร้อมกับเขา เพรยาก็กินจินตนาการภาพเมืองของเธอที่เล่นผิวน้ำผ่านพื้นน้ำแข็งราวกับแมลงเต่าทอง สัตว์ตัวจ้อยวิ่งลี้บนจานสีขนาดใหญ่ แต่คำถามคือมันกำลังจะไปทีใดกัน ซึ่งนั่นคือสิ่งที่สมิวอยากรู้ เธออ่านมันได้จากใบหน้าของเขา จากการที่ดวงตาคู่นั้นคอยเหลือบมองเธออย่างมีคำถามเสมอ คณะกรรมการกำหนดทิศทางก็คงอยากรู้เช่นกัน การเดินทางไปทางนั้นที่ทางนี้เพื่อหนีจากเมืองนักล่าผู้หิวโหยก็เป็นเรื่องหนึ่ง แต่นี่ถึงเวลาที่เพรยาจะต้องตัดสินใจอนาคตของเมืองนี้แล้ว ประชากรชาวแองเคอร์เรจต่างหวังให้ราชตระกูลราสมุสเซนซึ่งปกครองที่นั่นมาพันๆ ปีเป็นผู้ตัดสินใจในเรื่องเช่นนี้ เพราะสตรีตระกูลราสมุสเซนนั้นมีความพิเศษ ก็พวกเธอมีได้ปกครองเมืองแองเคอร์เรจมาตั้งแต่มหาสงครามหกสิบนาที่หกรอกหรือ เทพแห่งหิมะมิได้เอ่ยโองการแก่พวกเธอในนิมิต บอกกับพวกเธอว่าควรจะหันเมืองให้เดินทางไปในทิศใดเพื่อจะพบคู่ค้าที่ดีและหลีกเลี่ยงหล่มน้ำแข็งกับเมืองนักล่าให้ได้หกรอกหรือ

เพรยาเป็นทายาทคนสุดท้ายที่สืบสายเลือดนี้ แต่เทพแห่งหิมะก็มีได้เอ่ยคำได้กับเธอเลย ทุกวันนี้แทบไม่มีใครพูดอะไรกับเธอทั้งสิ้น ทุกครั้งที่

* Margravine ชื่อตำแหน่งสตรีสูงสุดในยุโรปสมัยโบราณ

14 สมรภูมิลำเมือง ตอน รางวัลนักล้า

พวกเขาเอ่ยปากก็เป็นเพียงการถามอย่างพยายามจะมีมารยาทขั้นสูงสุดว่า เธอจะตัดสินใจเรื่องทิศทางของเมืองได้เมื่อใด มาถามฉันทำไม เธออยาก ตะโกนใส่พวกเขานัก ฉันก็แค่เด็กผู้หญิงคนหนึ่ง! ฉันไม่ได้อยากเป็น องค์มาร์เกรวินซะหน่อย! แต่มันไม่เหลือใครให้พวกเขาถามอีกแล้ว

ที่ว่าเขานี้เฟรยาจะมีคำตอบให้พวกเขา แต่เธอไม่แน่ใจว่าคนเหล่านั้น จะพอใจกับมันเท่านั้นเอง

เธอรับประทานอาหารเช้าเพียงลำพัง นั่งบนเก้าอี้พนักสูงสีดำกับ โต๊ะยาวสีดำ เสียงมีดกระทบจาน เสียงช้อนกระทบถ้วยชา เสียงเหล่านั้น ช่างดังสะท้อนก้องกังวานในความเงียบงัน ภาพวาดบรรพบุรุษผู้สูงส่งของเธอต่างเหลือบมองลงมาจากบนผนังที่ปิดทึม ดูราวกับพวกท่านเริ่มหมดความอดทน ราวกับว่าแม้แต่พวกท่านที่กำลังรอให้เธอตัดสินใจเลือกจุดหมายปลายทางสักที

"ไม่ต้องกังวล" เธอบอกพวกท่าน "เราตัดสินใจแล้ว"

เมื่อรับประทานอาหารเช้าเสร็จ มหาตเล็กของเธอก็ก้าวเข้ามา

"อรุณสวัสดิ์สมีว"

"อรุณสวัสดิ์ คณะกรรมการกำหนดทิศทางการกำลังเฟ้ารพระกรุณา จากพระองค์อยู่"

เฟรยาพยักหน้า แล้วมหาตเล็กก็เปิดประตูห้องอาหารเช้าเพื่อให้ คณะกรรมการก้าวเข้ามา เมื่อก่อนนั้นพวกเขามีกันอยู่สิบสามคน แต่ตอนนี้ เหลือเพียงสคาบิอัสกับพายเท่านั้น

วินโดลีน พายเป็นสตรีวัยกลางคน ร่างสูง หน้าตาธรรมดา เรือนผมสีอ่อนมักเกล้าขึ้นเป็นมวยแน่นๆ ซึ่งทำให้เธอดูเหมือนกำลังเทินขนมปัง เติชเพลทหรืออยู่บนศีรษะตลอดเวลา เธอเคยเป็นเลขานุการของหัวหน้าดินหน ผู้ล่วงลับและดูเหมือนจะเข้าใจแผนผังกับตารางต่างๆ ของชาติที่พอประมาณ แต่เธอก็ประหม่อมามากทุกครั้งที่มาอยู่ต่อหน้าองค์มาร์เกรวิน เอาแต่กระดกตัวถอนสายบัวทุกครั้งไม่ว่าเฟรยาจะทำอะไร แม้กระทั่งแค่สูดลมหายใจแรงๆ

ส่วนเพื่อนร่วมงานของเธอ ซาร์อัน สคาบิอัสนั้นไม่เหมือนเธอเลย

ตระกูลของเขาสืบทอดตำแหน่งนายช่างใหญ่กันมายาวนานแทบจะตั้งแต่เมืองนี้เริ่มเคลื่อนที่เป็นครั้งแรก เขาคือบุคคลเดียวที่เหลืออยู่ผู้ซึ่งเรียกได้ว่าเท่าเทียมกับเฟรยามากที่สุด หากทุกอย่างอยู่ในสภาวะปกติ ตอนนั้นเธอก็คงจะเตรียมเข้าพิธีอภิเษกกับแอ็กเซลลูกชายของเขาในฤดูร้อนหน้านี้ องค์มาร์เกรวินมักจะเลือกสุภาพบุรุษจากย่านเครื่องยนต์มาเป็นพระสวามี เพื่อให้ชนชั้นวิศวกรของเมืองพอใจ แต่ตอนนี้ไม่ใช่สภาวะปกติ และแอ็กเซลก็ตายไปแล้ว เฟรยาแอบยินดีเล็กน้อยที่เธอจะไม่ต้องได้สคาบิอัสมาเป็นพ่อสามี เพราะเขาเป็นชายชราผู้เงี้ยวขริมเคร้าซิมและแสนซุ่มซ่าม ชูดกลมไว้ทุกข์สีดำของเขากลิ่นเข้ากับควมมีดสลับของห้องอาหารเข้รารวมกับมันเป็นชุดพราง เหลือไว้เพียงใบหน้าขาวราวหน้ากากศพที่เหมือนลอยอยู่กลางหมู่เงาเท่านั้น

"อรุณสวัสดิ์กระหม่อม" เขากล่าวระหว่างที่โค้งคำนับแข็งๆ ตอนที่พายถอนสายบัวหน้าแดงกำประดักประเดตอยู่ข้างๆ

"เราอยู่ที่จุดใดแล้ว" เฟรยาถาม

"โอ เราอยู่ห่างจากเทือกเขาทันทันฮอยเซอร์มาทางเหนือประมาณสองร้อยไมล์เพคะ" พายพูดเสียงแหลมระรัว "เราอยู่บนผืนทะเลน้ำแข็งที่มั่นคง และไม่มีเมืองอื่นใดเข้ามาให้เห็นเลยเพคะ"

"ย่านเครื่องยนต์กำลังรอคำบัญชาของฝ่าบาทอยู่นะกระหม่อม ผู้ประจุกพรายแสงแห่งแดนเหนือ" สคาบิอัสพูด "จะทรงบัญชาให้หันกลับไปยังทิศตะวันออกหรือไม่"

"ไม่!" เฟรยาตัวสั่นสะท้านเมื่อนึกไปถึงว่าในอดีตพวกเขาแทบไม่รอดจากการถูกเขมือบมาแล้ว หากกลับไปทางตะวันออกหรือหันไปทางทิศใต้เพื่อค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้าที่เขตชายขอบน้ำแข็ง เหล่านายพรานแห่งอาร์กเองเจ็ลก็จะต้องได้ข่าวเป็นแน่ และด้วยพลเมืองที่เหลือดูแลเครื่องยนต์อยู่เพียงหยิบมือเช่นนี้ เฟรยาไม่คิดว่าเมืองของเธอจะแล่นหนีมหานครนักล้าแห่งนั้นได้อีกครั้ง

"หรือเราควรจะไปทางตะวันตกดีเพคะ" พายเสนอด้วย

16 สมรภูมิลำเมือง ตอน ราววัลนักล้า

ความประหลาด "มีเมืองเล็กๆ สองสามเมืองที่พังกบดานช่วงฤดูหนาวอยู่ตามชายขอบตะวันออกของเขตกรีนแลนด์ เราอาจจะไปซื้อชายแลกเปลี่ยนตรงนั้นได้บ้าง"

"ไม่" เฟรยาพูดอย่างหนักแน่น

"ถ้าอย่างนั้นอาจทรงมีจุดหมายอื่นในใจแล้วกระมัง" สตาคิอัสดามขึ้น "เทพแห่งหิมะทรงเฝ้าเฝ้าการต่อฝ้าบาทแล้วหรือ"

เฟรยาพยักหน้าอย่างเคร่งขรึม อันที่จริงความคิดนี้เป็นสิ่งที่เธอคิดทบทวนในใจมากมายนานแล้ว เธอไม่คิดว่ามันมาจากทวยเทพองค์ใดทั้งนั้น มันเป็นเพียงวิธีเดียวที่เธอคิดได้ในการที่จะคุ้มครองให้เมืองนี้ปลอดภัยจากเมืองนักล้า โรคระบาด และยานสอดแนมอย่างถาวร

"เบนเซิมลู่ทิศแห่งทวีปมรณะ" เธอล่าว "เราจะกลับบ้านกัน"

2 เฮสเทอร์กับทอม

เฮสเทอร์ ซอร์วี่เริ่มจะคุ้นกับการมีความสุขแล้ว หลังจากเดือนปีแห่งความหิวโหยและเบื่อนโคลนในหลุมดินกับเมืองเก็บของเก่าในสมรภูมิแห่งการไล่ล่า ในที่สุดเธอก็ได้มีที่ของตัวเองในโลกใบนี้ เธอมียานบินเป็นของตัวเอง เจนนี่ ฮานิวเวอร์ (ถ้าเธอเอี้ยวคอไป เธอจะเห็นส่วนโค้งด้านบนของเอ็นVELOP* สี่แดงอยู่หลังยานชนเครื่องเทศจากแถบชั้นชิบาร์บนลานจอดที่ลึบเจ็ด) และเธอก็มีทอม ทอมผู้แสนอ่อนโยน หล่อเหลา เฉลียวฉลาด คนที่เธอรักหมดหัวใจ และคนที่ดูจะรักเธอด้วยเช่นกันหลังผ่านเรื่องทั้งหมดนั้นมา

เธอเคยรู้สึกอยู่นานทีเดียวว่าระหว่างทั้งคู่จะไปไม่รอด พวกเธอต่างกันเกินไป แถมตัวเธอก็ไม่ใช่คนที่ใครๆ จะมองว่าสวยแม้แต่น้อย ร่างสูง ผอมโชร้าวหุนไล่กาไร้ความสง่าใดๆ เรือนผมสีทองแดงที่ถักเป็นเปียแน่นเกินไป ใบหน้าซึ่งถูกแบ่งแยกเป็นสองฝั่งด้วยรอยแผลเป็นจากดาบที่ปลิ้นดวงตาข้างหนึ่งกับจมูกแทบทั้งหมดไป ทั้งยังบิดริมฝีปากให้อุ้มแสะยะโชรฟ์พันเหยเกิดตลอดเวลา มันไปไม่รอดหรอก เธอเฝ้าบอกตัวเองอยู่เสมอตลอดช่วงเวลาที่ทั้งคู่พักรออยู่ที่เกาะดำเพื่อให้ช่างได้ซ่อมเจนนี่ ฮานิวเวอร์ที่สะบักสะบอม

* เอ็นVELOP (envelope) ส่วนประกอบของอากาศยานที่ใช้ในการเก็บกักลมร้อนเพื่อช่วยพยุงให้อากาศยานเหล่านั้นลอยได้

18 สมรภูมิลำเมือง ตอน รางวัลนักล้า

นางสงสาร เขาแค่ออยู่กับฉันเพราะเห็นใจเท่านั้น เธอตัดสินใจเช่นนั้นตอนที่ ทั้งคู่บินลงใต้ไปยังทวีปแอฟริกาก่อนที่จะข้ามไปถึงอเมริกาได้ เขาเห็นอะไร ในตัวฉันกันนะ เธอสงสัยเช่นนั้นตอนที่ทั้งสองร่ำรวยจากการขนส่งเสเปียง ให้กับเมืองซูดเจาะน้ำมันใหญ่ๆ ในแอนตาร์กติกาก่อนที่จะกลับมาขายจนลง ในทันทีเมื่อต้องโละสินค้าทั้งหมดทิ้งเพื่อหนีจากโจรสลัดอากาศที่เหนือ เมืองเทียร์รา เดล ฟูเอโก และตอนที่บินข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกสิ้นน้ำเงิน กลับมาพร้อมกับขบวนคาราวานสินค้านั้นเธอก็เฝ้ากระซิบบอกตัวเองว่า มันไม่มีทางไปรอดได้หรอก

แต่มันก็รอด มันรอดมาได้ยาวนานกว่าสองปีแล้ว ตอนที่เธอหนีแอบ แสงแดดเดือนกันยายนบระเบียงนอกร้านครีမ်เปิลโซน หนึ่งในร้านกาแฟ หลายร้านบนถนนไฮสตริตของเมืองแอร์เฮเวน เฮลเทอร์พบว่าตนเองเริ่ม จะเชื่อจริงจังแล้วว่าทั้งสองอาจอยู่ด้วยกันได้รอดตลอดไป เธอบีบมือทอม ใต้โต๊ะ ยิ้มเบ๊ยวๆ ให้เขา แล้วเขาก็ยิ้มตอบเธอด้วยความรักล้นเหลือไม่ต่าง กับเมื่อครั้งที่เธอจูบเขาเป็นครั้งแรกท่ามกลางแสงกะพริบระริ้วของเมฆดูซ่า ในคืนที่เมืองของเขาจบชีวิตลง

ฤดูใบไม้ร่วงนี้แอร์เฮเวนบินขึ้นเหนือ และตอนนี้มันก็ลอยอยู่เหนือทุ่ง น้ำแข็งด้วยความสูงสองถึงสามพันฟุตระหว่างที่เมืองเก็บของเก่าเล็กๆ ที่อยู่ บนทุ่งน้ำแข็งในช่วงเดือนที่มีพระอาทิตย์เที่ยงคืนต่างพากันมากระจุกอยู่ ใต้แอร์เฮเวนเพื่อแลกเปลี่ยนสินค้ากัน บอลลูนลูกแล้วลูกเล่าลอยขึ้นมาจ่อ อยู่กับลานจอดของท่าปลอดภาษีลอยฟ้า และที่กรุกันนอกมาก็คือพ่อค้าเคชช โบริธานซึ่งจะเริ่มตะโกนโฆษณาสินค้าทันทีที่รองเท้าบูตแตะแผ่นปูพื้นน้ำหนัก เบาของท่าอากาศแห่งนี้ แผ่นดินหนาวเหน็บทางตอนเหนือเป็นสมรภูมิ ขึ้นดีสำหรับนักซูดล่าหาเทคโนโลยีสาบสูญทั้งหลาย สุภาพบุรุษเหล่านี้จะขาย ทัั้งอะไหล่สตอลค์เกอร์ หม้อลมเบรกปืนใหญ่เทสลา และชิ้นส่วนจักรกลไร้ ชื่อขึ้นแล้วชิ้นเล่าที่หลงเหลือมาจากอารยธรรมโบราณยุคต่างๆ ประมาณ ครึ่งโหล มีแม้แต่ชิ้นส่วนของจักรกลบินได้โบราณที่นอนสงบนิ่งอยู่ในเขต ไฮไฮโซมาตั้งแต่สมัยสงครามหกสิบนาที่

ที่ได้เมืองนี้ทั้งทางทิศใต้ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก เกิด น้ำแข็งแผ่ตัวทอดยาวไปจนจรดหุบหมอกเมฆ เป็นที่ราบแสนเยือกเย็นที่เทพ แห่งหิมะเป็นผู้ปกครองหลักอยู่แปดเดือนต่อปี แม้แต่กลิ่นหิมะลึกลับที่เมืองเคลื่อน ที่ฝากรอยไขว้ตัดกันไว้ก็มีหิมะตกลงมาปกคลุม ส่วนทิศเหนือเป็นกำแพงหิน ภูเขาไฟดามะเมื่อมหั่งเทือกเขาทันนฮอยเซอร์* หมู่ภูเขาไฟที่เป็นจุดบอบ เขตเหนือสุดของสมรภูมิแห่งการไล่ล่า ภูเขาไฟหลายลูกนั้นกำลังปะทุอยู่ ควันสูงสีเทาพุ่งราวกับเสาหลักที่ยืนค้ำยันท้องฟ้า หลังมานี้ได้นั้น เฮสเตอร์ กับทอมยังมองเห็นโลกสีเขียวโพลนของเขตไอซ์เวสต์** ปรากฏเลื่อนวางอยู่ในม่านหมอกระหว่งทิวเขา พร้อมกับบางสิ่งที่กำลังเคลื่อนไหวอยู่ตรงนั้น มันดูยิ่งใหญ่ โสโครก และโหดเหี้ยม ราวกับภูเขาสูงหนึ่งที่ตั้งตนเป็นอัมพพาล

เฮสเตอร์หยิบกล้องส่องทางไกลออกมาจากระเป่าด้านในเสื้อโค้ดก่อน จะยกมันแนบตา หมุนวงปรับโฟกัสจนภาพเบลอๆ นั้นชัดขึ้น เธอเห็นเมือง แห่งหนึ่ง มหานครแปดชั้นซึ่งประกอบด้วยโรงงานและกรงขังทาสกับ ปล่องควันที่พ่นแต่เขม่าออกมา มีรถไฟลอยฟ้าขับไปบนสลิปสตรีม*** ยาน บินเหาะเมืองคอยบินตามเมืองอีกทีเพื่อรองไอลเสียหาแร่ธาตุที่ถูกปล่อย ออกมา และเบื้องล่างหลังม่านหิมะกับชั้นฝุ่นหินเหล่านั้นก็คือล้อมหิม่าที่กำลัง หมุนอยู่

"อาร์กแองเจิล!"

ทอมคว้ากล้องส่องทางไกลไปจากเฮสเตอร์ "เธอพูดถูก มันมักจะ บ้วนเปื้อนอยู่ทางเหนือของเชิงเขาทันนฮอยเซอร์ในหน้าร้อน คอยเขมือบเมือง เกือบของเก่าตอนที่พวกมันผ่านช่องเขา ทุกวันนี้แผ่นน้ำแข็งขั้วโลกเหนือหนา กว่าสมัยก่อนมาก แต่ก็ยังมีส่วนที่บางเกินกว่าจะรับน้ำหนักของอาร์กแองเจิล

* ทันนฮอยเซอร์ (Tannhauser) หมู่ภูเขาไฟทางตะวันตกของสมรภูมิแห่งการไล่ล่า น่าจะเป็นบริเวณภูเขาไฟของประเทศ ไอซ์แลนด์ปัจจุบัน

** ไอซ์เวสต์ (Ice Waste) ดินแดนรกร้างปกคลุมด้วยหิมะตลอดปีทางตะวันตกของสมรภูมิแห่งการไล่ล่า ตั้งอยู่ในบริเวณ ตอนเหนือของมหาสมุทรอาร์กติกที่แข็งตัวลง คนพื้นที่จะเรียกเขตนี้ว่า 'ไอซ์'

*** สลุปสตรีม (slipstream) คือพื้นที่ด้านหลังยานที่กำลังเคลื่อนที่โดยก๊าซหรือของเหลวเคลื่อนที่ตามยานนั้นๆ ด้วย ความเร็วใกล้เคียงกันกับยาน ทำให้เร็วกว่าสสารรอบๆ ซึ่งเคลื่อนที่ช้ากว่าหรืออาจเรียกว่าหุดนึ่ง ในทางอากาศพลศาสตร์ (แอโรไดนามิกส์) ใช้ประโยชน์จากพื้นที่นี้เพื่อเดินทางโดยหลบมุมของลมโดยอาศัยการจี้ยานด้านหน้าเพื่อให้อากาศ แล่นตามต่ำและเพิ่มความเร็ว ยานจะเคลื่อนไปด้านหน้าได้ด้วยความเร็วใกล้เคียงกันโดยประหยัดเชื้อเพลิงได้มาก

20 สมรภูมิล่าเมือง ตอน รางวัลนักล้า

ได้ ต้องรอกจนกว่าจะหมดหน้าร้อน"

เฮสเทอร์หัวเราะ "อวดรู้"

"ช่วยไม่ได้นี่" ทอมตอบ "ฉันเคยเป็นนักประวัติศาสตร์ฝึกหัดนะ ลืมแล้วหรือ เราต้องท่องรายชื่อมหานครเคลื่อนที่สำคัญๆ ของโลก แล้วอาร์กแองเจิลก็แทบจะอยู่บนสุดของรายชื่อเลย ฉันคงไม่สามารถลืมนั่งง่าย ๆ หรือ"

"ชื่อวูด" เฮสเทอร์พิมพ์ "อยากให้มันเป็นชิมบราหรือแซน-ชันแดนสก็จิง นายจะได้วูดฉลาดไม่ได้ขนาดนี้"

ทอมมองผ่านกล้องสองทางไกลอีกครั้ง "มันใกล้จะยกตีนตะขาบขึ้น เพื่อหย่อนตีนเหล็กลงมาแล้วแล่นออกไปไล่จับพวกเมืองน้ำแข็งกับเมืองเก็บของเก่าบนผืนหิมะแล้วละ"

แต่ ณ ตอนนี้อยู่เหมือนอาร์กแองเจิลจะพอใจกับการแลกเปลี่ยนสินค้าเพียงอย่างเดียว มหานครแห่งนั้นใหญ่เกินกว่าจะเบียดตัวผ่านช่องเขาแคบๆ ในเทือกเขาทันนฮอยเซอร์ ทว่าก็มียานบินลอยขึ้นจากท่าจอดและบินตัดหมอกลงใต้มายังแอร์เฮเวนไม่ขาดสาย ยานบินลำแรกบินตัดผ่าน่านฟ้าที่มีบอลลู่นลอยอยู่รอบเมืองลอยฟ้าแห่งนี้เต็มไปหมดอย่างยโส ก่อนที่จะโผล่ลงจอดที่ลานจอดหมายเลขหกใต้ระเบียงที่ทอมกับเฮสเทอร์นั่งอยู่พอดี ทั้งสองสัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะเทือนเบาๆ ตอนที่แท่นหนีบลงจอดจับเข้ากับท่า ยานบินนั้นเป็นยานบินพิฆาตระยะสั้นลำเพรียวที่มีรูปสุนัขจิ้งจอกสีแดงวาดไว้บนเอ็นเวโลปสีน้ำตาลไหม้ ชื่อของมันถูกเขียนอยู่ด้านใต้ด้วยตัวอักษรสไตลโกธิคว่า *ลมแปรปรวนบนฟ้าแจ่มใส*

ชายหลายคนเดินสายอาดๆ ออกมาจากลำยานหุ้มเกราะนั้น ฝีเท้ากระแทกพื้นท่าและขึ้นตามบันไดที่พาไปสู่เฮลสตริต พวกเขามีรูปร่างกำยำใหญ่โต อยู่ในชุดเสื้อคลุมขนสัตว์กับหมวกขนสัตว์ ใต้เสื้อคลุมคือเสื้อเกราะอ่อนซึ่งส่องแสงระยับเย็นเยียบออกมา ชายคนหนึ่งสวมหมวกเหล็กที่มีเขาโง้งคู่หนึ่งงอกออกมาเป็นลำโพง มีสายโยงจากหมวกใบนั้นไปยังไมโครโฟนทองเหลืองที่ถูกหนีบไว้ในมือชายอีกคน มันส่งเสียงผ่านเครื่องขยายดังไป

ทั่วแอร์เฮเวนขณะที่เขาก้าวขึ้นมาตามบันได

"สวัสดิ์ อากาศชนทั้งหลาย! เรามาจากมหานครอาร์กแองเจิลอันเกรียงไกร ชุนค็อนแห่งไฮไอซ์ หายนะแห่งโลกเหนือ ผู้เซมือบเมืองคิงที่แห่งสปีตซ์เบอร์เกน สวัสดิ์! วันนี้เรามีเงินมีทองมาแลกกับชาวใดก็ตามที่เกี่ยวกับสถานที่ตั้งของเมืองหิมะทั้งหลาย! สามลิบโซเวอร์เรน* เป็นรางวัลสำหรับข้อมูลที่เราไปจนจับได้!"

เขาเริ่มเบียดตัวไประหว่างโต๊ะในร้านคริมเปิลโซนโดยยังคงตะโกนข้อเสนอดังลั่น ทั้งที่รอบๆ เขานั้นเหล่านักบินต่างสายหัวทำหน้าแบ้และเบือนหนี ตอนนี้อย่างไรก็ไม่เหลือเหยื่อให้ล่า เมืองนักล่าใหญ่ๆ หลายแห่งจึงเริ่มเสนอรางวัลนำจับให้กับผู้ให้เบาะแส แต่ก็ไม่ค่อยมีเมืองใดจะทำการเปิดเผยเช่นนี้ บรรดาพ่อค้าอากาศที่ซื่อสัตย์ต่างเริ่มกลัวว่าพวกเขาจะถูกสั่งห้ามลงจอดตามเมืองหิมะเล็กๆ ทั้งหมด ก็เจ้าเมืองที่ไหนจะกล้าเสี่ยงอนุญาตให้จอดโดยที่วันรุ่งขึ้นยานบินลำนั้นอาจจะบินไปขายแผนการเดินทางมาสู่เมืองตัวเองให้กับจอมเซมือบขาใหญ่สุดโลภอย่างเมืองอาร์กแองเจิลก็ได้ แต่ถึงอย่างไรก็ยังมีคนพวกอื่น อย่างเช่นพวกลักลอบขนของ พวกกึ่งโจรสลัด และพวกพ่อค้าที่ยานบินไม่อาจสร้างกำไรให้ได้มากตามต้องการ คนพวกนี้เองที่พร้อมยอมรับรางวัลนักล่าเช่นนี้

"เมื่อหน้าร้อนที่ผ่านมาถ้าใครได้ไปค้าขายที่ควิดู เบรดฮาวิก หรือแองเคอร์เรจและรู้ว่าพวกนั้นวางแผนจะกบดานช่วงหน้าหนาวที่ไหนละก็ มาหาเราได้ที่ก๊าซแบ็กแอนด์คอนโตลา!" ผู้มาใหม่ประกาศเร็ว เขาเป็นชายอายุน้อยที่ดูโง่เง่า แต่กลับดูร่ำรวยและกินดีอยู่ดี "ทองเหนาะๆ สามลิบเลยนะเพื่อน! พอที่จะเติมเชื้อเพลิงกับลูฟต์ก๊าซ** ให้อานของพวกท่านไปทั้งปี..."

"นั่นพิโอเตอร์ มาสการ์ด" เฮสเตอร์ไต้ยีนนักบินชาวคิงกาที่โตะข้างๆ พุดกับเพื่อน "ลูกชายคนสุดท้ายของท่านผู้นำแห่งอาร์กแองเจิล เรียกแก๊ง

* โซเวอร์เรน (Sovereigns) หน่วยเงินกลางที่ใช้ในการแลกเปลี่ยน

** ลูฟต์ก๊าซ (luftgaz) ก๊าซลอย (รากศัพท์ภาษาเยอรมัน)

22 สมรภูมิลำเมือง ตอน ราววัลกล้า

ตัวเองว่ากลุ่ม 'นายพราน' นี้ไม่ใช่แค่มาประกาศหาพวกปากโป้งนะ ฉันเคยได้ยินว่าพวกนี้จะเอายานบินไปจอดบนเมืองเล็กๆ รักสงบที่แล่นเร็วเกินอาร์กแองเจิลจะตามทัน แล้วก็บังคับให้เมืองพวกนั้นหยุดหรือไม่ก็หันกลับไป...เอาดาบจ่อให้แล่นตรงเข้าปากของอาร์กแองเจิลเลยล่ะ!"

"นั่นมันไม่ยุติธรรมเลย!" ทอมที่ฟังอยู่เช่นกันโพล่งออกมา และไซโครายที่คำพูดของเขาตั้งขึ้นในจังหวะที่มาสการ์ดหยุดปราศรัยพอดี นายพรานผู้นั้นหันขวับกลับมา แล้วโบหน้าหล่อเหลาดูเกียจคร้านก็ยิ้มเยียดให้ทอม

"ไม่ยุติธรรมเหออากาศชน อะไรไม่ยุติธรรม นี่มันโลกของเมือง-เขม็อบ-เมืองนะ ไม่รู้เหอ"

เฮสเตอร์เกร็งตัวขึ้น สิ่งหนึ่งที่เธอไม่เคยเข้าใจทอมเลยคือการที่เขาคาดหวังให้ทุกสิ่งต้องมีความยุติธรรมอยู่เสมอ ทั้งที่การต้องใช้เขาวนัญญาเอาตัวรอดในเมืองเก็บของเก่านั้นจะช่วยให้ทอมเลิกคิดแบบนั้นไปได้แล้ว สงสัยคงจะเป็นที่การอบรมสั่งสอนตั้งแต่สมัยเด็ก เพราะเขาโตมากับกฎเกณฑ์และประเพณีของสมาคมนักประวัติศาสตร์ซึ่งกีดกันไม่ให้ได้สัมผัสชีวิตจริง แต่ต่อให้หลังจากนั้นได้รู้ ได้เห็น ได้สัมผัสสิ่งต่างๆ มาด้วยตัวเองมากแค่ไหน ทอมก็ยังตกใจที่ได้เจอคนอย่างมาสการ์ดอยู่ดี

"ผมหมายถึงมันขัดกับกฎทั้งหมดของระบบเทศบาลเมืองแบบดาร์วิน" ทอมอธิบายระหว่างที่เงยหน้ามองชายร่างใหญ่ เขาลุกขึ้นยืน แต่ก็พบว่ายังคงต้องเงยหน้าอยู่ดีเพราะนายพรานร่างสูงตระหง่านผู้นั้นสูงกว่าเขาอย่างน้อยหนึ่งฟุต "เมืองที่เร็วกว่ากินเมืองที่ช้ากว่า และเมืองที่แข็งแกร่งกว่ากินเมืองที่อ่อนแอกว่า นั่นคือวิถีทางที่มันควรจะเป็น ก็เหมือนธรรมชาติ ดังนั้นการเสนอให้รางวัลนำจับและจีเมืองที่เป็นเหยื่อย่อมทำให้เสียสมดุล" เขายังคงพูดต่อราวกับว่ามาสการ์ดเป็นคู่ต่อสู้ในเวทีได้วาทะระหว่างหมู่ นักประวัติศาสตร์ฝึกหัด

มาสการ์ดก็ยังยิ้มกว้างขึ้น เขาปลดเสื้อคลุมขนสัตว์ออกและชักดาบออกมา เสียงอุทาน เสียงร้อง และเสียงเก้าอี้ล้มระเนระนาดตั้งขึ้นตอนที่

ทุกคนในบริเวณนั้นพยายามถอยให้ห่างที่สุดเท่าที่ทำได้ เฮสเตอร์วิ่งร่างของทอมไว้แล้วเริ่มยื้อให้เขาถอยออกไป แต่สายต่ายังจับมันอยู่ที่ใบดาบสะท้อนแสงเป็นประกายนั้น "ทอม โง่หน้า! พอได้แล้ว!"

มาสการ์ดมองเธอหนึ่งชั่วครู่ แต่แล้วเขาก็ระเบิดเสียงหัวเราะลั่นและเก็บดาบเข้าฝัก "ดูสิ! อากาศชนคนนี้มีน้องสาวคนสวยคอยช่วยกันอันตรายให้ด้วย!"

ลูกน้องต่างหัวเราะไปพร้อมกับเขา แล้วเฮสเตอร์ก็หน้าแดงจนต้องดึงผ้าคลุมไหล่สีแดงผืนเก่าขึ้นมาปิดบังใบหน้า

"คอยมาหาพี่ที่หลังก็ได้นะน้องสาว!" มาสการ์ดตะโกน "พี่พร้อมเปิดบ้านให้สาวสวยอย่างน้องเสมอ! และอย่าลืม ถ้ายังมีแผนการเดินทางของเมืองลักเมืองมาบอกพี่ด้วยละก็ พี่มีทองให้น้องถึงสามสิบเลยเชียวนะ! น้องเอาไปซื้อจตุกใหม่ได้เลย!"

"จะจำไว้" เฮสเตอร์ว่าพลางรีบผลักทอมออกไป อารมณโกรธกระพือขึ้นในใจเธอราวกับอิกาดัดกับดัก เธออยากหันไปสู้ เธอล้ำพั้นเลยวามาสการ์ดไม่รู้วิธีใช้ดาบที่ถืออย่างภูมิใจนักหนาหรอก...แต่ทุกวันนี้เธอพยายามจะซ่อนด้านมืด โหดเหี้ยม และอาฆาตของตนเองเอาไว้ เธอจึงทำให้ตัวเองพอใจกับการแค้แอบซึกมีดออกมาตัดสายไมโครโฟนของมาสการ์ดตอนเดินผ่าน ครั้งหน้าถ้าเขาพยายามจะประกาศอะไร เสียงจะพุ่งใส่ตัวเขาเองแน่นอน

"โทษทีนะ" ทอมพูดอวยๆ ระหว่างที่ทั้งสองคนเร่งฝีเท้าไปตามวงแหวนลานจอดยานบินซึ่งตอนนี้พลุกพล่านไปด้วยพ่อค้าและนักทัศนจารที่เพิ่งมาจากอาร์กแองเจิล "ไม่ได้ตั้งใจจะ...คือฉันแค่คิดว่า..."

"ไม่เป็นไรหรอก" เฮสเตอร์ตอบ เธออยากบอกเขาว่าถ้าเขาไม่ทำเรื่องกล้าหาญแต่เง่าแบบนี้เป็นครั้งคราวก็คงไม่ใช่ทอม และเธออาจไม่ได้รักเขาขนาดนี้ แต่เธอก็ไม่อาจเอ่ยความคิดพวกนั้นออกมาเป็นคำได้ เธอจึงผลักเขาเข้าไปใต้เสาค้ำยันชั้นสองต้นหนึ่ง หลังจากแน่ใจว่าไม่มีใครมองอยู่แล้วจึงโอบแขนผอมๆ ของเธอรอบลำคอเขา ก่อนจะดึงผ้าพันคอออกและ

24 สมรภูมิลำเมือง ตอน ราววัลนักล่า

จูบเขา "ไปจากตรงนี้ก็กันเถอะ"

"แต่เรายังไม่ได้ลีนคำเลยนะ ไหนว่าเราจะมองหาพ่อค้าขนสัตว์หรือ..."

"ตรงนี้ไม่มีขนสัตว์หรอก มีแต่พวกเทศช โปราณ แล้วเราก็ไม่อยากจะชนของพวกนั้นหรอกว่ามัย" ดูทอมไม่ค่อยมั่นใจ เธอจึงจูบเขาอีกครั้ง ก่อนที่เขาจะทันได้พูดอะไร "ฉันเบื่อแอร์เฮเวนแล้วละ อยากกลับไปอยู่บน วิถีวิหคแล้ว"

"ก็ได้" ทอมตอบ เขายิ้มพลางลูบริมฝีปาก แก้ม และรอยบนคิ้วที่ แผลเป็นตัดผ่านของเธอ "เอางี้ก็ได้ เราเห็นฟ้าทางเหนือมาเยอะพอแล้ว ไปกันเถอะ"

แต่ทุกอย่างไม่ได้ง่ายขนาดนั้น ตอนที่พวกเขาเดินกลับมาถึงลานจอด ที่ลิบเจ็ด มีชายคนหนึ่งนั่งบนกระเป่าหนังใบใหญ่รออยู่ข้างเจนนี ฮานิวอร์ ก่อนแล้ว เฮสเตอร์ซึ่งยังคงเจ็บใจนิดๆ กับคำล้อเลียนของมาสการ์ดรีบปกปิด ใบหน้าอีกครั้ง ส่วนทอมก็ปล่อยมือของเธอและสาวเท้าเข้าไปหาชายแปลกหน้า ผู้ นั้น

"สวีสต์!" ชายคนนั้นกล่าวระหว่างที่พูดลุกขึ้น "คุณแนตส์เวิร์ธี่และ คุณซอว์ไซม์มัย เข้าใจว่าพวกเธอคือเจ้าของยานบินน้อยสุดยอดลำนี้ลีนะ ให้ตาย! ที่สำนักงานท่าเขาก็บอกว่าพวกเธออายุน้อย แต่นึกไม่ถึงเลยว่า จะน้อยขนาดนี้! เรียกว่ายังเป็นเด็กกันอยู่เลยด้วยซ้ำ!"

"ผมเกือบลิบแปดแล้วนะ" ทอมพูดปกป้องตัวเอง

"อย่าใส่ใจ! อย่าใส่ใจ!" ชายแปลกหน้ายิ้มกว้าง "อายุเป็นเพียง ตัวเลขนะถ้าใจเยี่ยมชะอย่าง และฉันก็แน่ใจว่าหัวใจเธอต้องเยี่ยมยอด 'พ่อหนุ่มสุดหล่อตรงนั้นเป็นใครนะ' เมื่อกี้ฉันถามสหายนายท่าที่นี่ แล้วเขาก็ตอบว่า 'นั่นทอม แนตส์เวิร์ธี่ นักบินของเจนนี ฮานิวอร์ใจละ ชายหนุ่มตรงนี้น่าจะเป็นคนที่นายตามหาอยู่ก็ได้!' เท่านั้นละ แล้วฉันก็มา อยู่ตรงนี้เลย!"

เขาอยู่ตรงนี้จริงๆ เขาเป็นผู้ชายตัวเล็ก หัวล้าน และออกจะอ้วน นิดหน่อย ไว้หนวดขาวที่เล็มไว้เป็นอย่างดี เสื้อผ้าของเขาเป็นชุดธรรมดาๆ

เหมือนพวกคนเก็บของเก่าทางตอนเหนือทั่วไป...เสื้อโค้ตขนสัตว์ เสื้อยาวตัว
ในที่มีกระเป๋าลือหลายๆ กระเป๋ากางเกงรัดเข้าหนาๆ และรองเท้าบูต
บุขนสัตว์... แต่เสื้อผ้าพวกนี้ดูมีราคาเกินไป รวากับมันถูกตัดเย็บมาให้เขา
โดยเฉพาะด้วยฝีมือช่างตัดเสื้อมืออาชีพเพื่อเป็นชุดชั้นแสดงละครที่มีฉากหลัง
คือเซตไอซ์เวสต์

"ว่าไงล่ะ" เขาถาม

"ว่าไงอะไร" เฮสเตอร์ถามกลับ เธอไม่ถูกชะตากับคนแปลกหน้า
อวดโอ่คนนี้แทบจะในทันที

"ขอโทษนะครับคุณ" ทอมตอบอย่างสุภาพกว่ามาก "เราไม่เข้าใจครับ
ว่าคุณต้องการอะไร"

"อ้อ ขอโทษทีนะ ต้องขอโทษด้วยจริงๆ" ชายแปลกหน้าคนนั้นล่อล่
ละลัก "ขออนุญาตชี้แจงแถลงไข! ฉันชื่อเพนนี่รอยัล...นิมร็อด โบร์การ์ด
เพนนี่รอยัล ฉันเพิ่งไปสำรวจภูเขาไฟสูงตระหง่านแถวนี้มานิดหน่อยนะ
และตอนนี้กำลังจะกลับบ้าน ฉันเลยอยากจองที่โดยสารบนยานบินน่ารักๆ
ของพวกเขา"

3 ผู้โดยสาร

เพนนี่รอยัลเป็นชื่อที่ทอมคุ้นหู แต่นึกไม่ออกว่าได้ยินมาจากที่ไหน เขาแน่ใจว่าน่าจะมีใครพูดถึงในห้องเรียนสมัยที่เขายังเป็นนักประวัติศาสตร์ฝึกหัดอยู่ แต่เรื่องที่ว่าเพนนี่รอยัลเคยทำสิ่งใดหรือพูดอะไรถึงทำให้มีความสำคัญจนต้องเอ่ยถึงในบทเรียนนั้นเขากลับนึกไม่ออก สมัยนั้นเขามัวแต่ใช้เวลาไปกับการฝึกกลางวันเสียจนไม่ได้สนใจพวกอาจารย์เท่าไรนัก

"เราไม่รับผู้โดยสาร" เฮสเตอร์พูดอย่างแน่ใจ "เรากำลังจะลงใต้ และเราเดินทางกันตามลำพัง"

"ลงใต้ก็ได้ โกวไปเลยที่เดียว!" เพนนี่รอยัลยิ้มกว้าง "บ้านเกิดฉันอยู่ที่เมืองตากอากาศลอยน้ำไบรท์ตัน ฤดูใบไม้ร่วงนี้มันจะลอยอยู่แถวทะเลกลาง ฉันอยากกลับบ้านเร็วๆ คุณซอร์ เพราะสำนักพิมพ์ของฉันพิวเม็ตแอนด์สปรินต์ กำลังร้อนใจอยากออกหนังสือเล่มใหม่ของฉันก่อนเทศกาลไหว้พระจันทร์ และฉันก็จำเป็นต้องใช้ความสงบเงียบในห้องทำงานของตัวเองถึงจะเริ่มจัดการบันทึกที่จดไว้ได้"

ระหว่างที่พูดเขาก็เหลียวกลับไปด้านหลังอย่างรวดเร็ว กวาดตามองใบหน้าของคนที่ยืนอยู่บนวงแหวนลานจอดยานบิน เขาเหงื่อตกเล็กน้อย และเฮสเตอร์

ก็คิดว่าเขาไม่ได้ถูกระตือรือร้นอยากกลับบ้านเท่าที่ดูเหมือนเป็นคนไม่ค่อย
จะเต็ม แต่ทอมกลับเชื้อสนิท "คุณเป็นนักเขียนเรอครีบ คุณเพนนี่รอยัล"

"ศาสตราจารย์เพนนี่รอยัลจะ" ชายคนนั้นยิ้มกว้างและแก้คำเขาอย่าง
นิ่มนวล "ฉันเป็นนักสำรวจ นักพจนานุกรม และเป็นนักประวัติศาสตร์แนวใหม่
ไม่แน่เธออาจเคยเห็นงานของฉันผ่านตาไปบ้าง เมืองลับแลแห่งทะเลทราย
เคยได้ยินมั้ย หรือ อเมริกาแสนงาม - ความจริงเกี่ยวกับทวีปมรณะ..."

ตอนนี้ทอมนึกออกแล้วว่าเคยได้ยินชื่อนี้ที่ไหน ชดส์ลีห์ พอเมอร์รอยเคย
พูดถึงนิมร็อด บี เพนนี่รอยัลในห้องเรียนวิชาประวัติศาสตร์สมัยใหม่
เพนนี่รอยัล (ตามคำบอกเล่าของนักประวัติศาสตร์อาวุโสผู้นั้น) ไม่เคยเคารพ
การค้นคว้าทางประวัติศาสตร์โดยแท้จริงเลย การขุดค้นหรือสำรวจเสี่ยงตาย
ทั้งหลายเป็นแค่การแสดง เขาเขียนหนังสือทั้งเล่มโดยใส่แต่ทฤษฎีหลุดโลก
และเรื่องเล่าน่าตื่นเต้นเกี่ยวกับความรักและการพจนานุกรม ทอมเองค่อนข้าง
ชอบทฤษฎีหลุดโลกและเรื่องเล่าน่าตื่นเต้นอยู่แล้ว จึงไปหาหนังสือของ
เพนนี่รอยัลในห้องสมุดของพิพิธภัณฑสถานหลังจบบทเรียนนั้น แต่สภาคอม
นักประวัติศาสตร์หัวสูงไม่ยอมให้หนังสือของเขาได้มีที่บนชั้นในห้องสมุด
ทอมจึงไม่เคยได้รู้ว่าการขุดค้นของเพนนี่รอยัลได้พาตนไปที่ใดบ้าง

ทอมเหลือบมองเฮสเตอร์ "เรามีที่ให้ผู้โดยสารนะเฮท แล้วเราก็ต้อง
ใช้เงิน..."

เฮสเตอร์นิน้วน้า

"โอ๊ย เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหาเลย" เพนนี่รอยัลรับรองขณะที่ตึงถุงเงิน
อวบอ้วนออกมาเขย่าให้ฟัง "เอาเป็นห้าไซเวอร์เรนก่อนตอนนี้ และอีกห้า
ตอนที่เราลงจอดที่ไบรท์ตันดีมีย์ มันอาจไม่หอมหวานเท่าที่ฟิโตรีอร์
มาสการ์ดจะให้ถ้าพวกเขายอมทรยศเมืองเล็กๆ น่าสงสาร แต่มันก็ไม่ใช่
เงินน้อยๆ อีกอย่างพวกเขาจะได้ทำบุญกับวงการวรรณกรรมอย่างมากด้วย
นะ"

เฮสเตอร์นั่งมองขดเชือกบนท่า เธอรู้ว่าตัวเองแพ้แล้ว คนแปลกหน้า
ที่เป็นมิตรเกินเหตุผู้นี้รู้ว่าจะจูงใจทอมอย่างไร และแม้แต่ตัวเธอเองก็ต้อง

28 สมรภูมิลำเมือง ตอน รางวัลนักล่า

ยอมรับว่าเงินสิบโซเวอร์เรนจะช่วยให้ชีวิตง่ายขึ้นอีกมาก เธอพยายามเป็นครั้งสุดท้ายที่จะต้านทานสิ่งที่ไม่อาจต้านได้ด้วยการเตะสัมผัสภาระของเพนนี่รอยัลเบาๆ พลางถาม "ในนี้มีอะไรนะ เราไม่ชนเทคช โบราณนะ เห็นมาเยอะแล้วว่ามันทำอะไรได้บ้าง"

"สวรรค์ทรงโปรด!" เพนนี่รอยัลร้อง "เห็นด้วยสุดชีวิตเลยจ๊ะ! ฉันอาจเป็นนักประวัติศาสตร์แนวใหม่ แต่ฉันไม่ได้ตั้งใจนะ ก็เหมือนกับเธอ ฉันได้เห็นมาแล้วว่าเกิดอะไรกับคนที่ใช้ทั้งชีวิตในการค้นหาเครื่องจักรเก่าๆ ถ้าไม่จบชีวิตด้วยพิษจากรังสีพิลึกๆ ก็ถูกระเบิดตายจากเครื่องมือเครื่องมือที่ทำงานผิดพลาดนั้นแหละ ไม่หรอก สัมภาระฉันมีแค่ชิ้นในเอาไว้เปลี่ยนและบันทึกกับภาพวาดไม่กี่พันหน้าที่จะเป็นหนังสือเล่มใหม่...กฎเพลิง - ปราบกฎการณ์ธรรมชาติหรือความผิดพลาดจากอดีต? ต่างหาก"

เฮสเตอร์เตะกระเป๋ไปอีกครั้ง มันค่อยๆ ล้มลงตะแคงข้าง ไม่ได้ส่งเสียงเหมือนโลหะที่จะบอกได้ว่าเพนนี่รอยัลโกหก เธอก็มองมองเท้าตัวเอง และมองต่ำลงไปอีก ทะลุช่องว่างระหว่างลานจอดยานบินของแอร์เฮเวนไปจนถึงพื้นโลกเบื้องล่างซึ่งเมืองเมืองหนึ่งกำลังคืบคลานช้าๆ ไปทางตะวันตกโดยลากเงายาวของมันตามไปด้วย ก็ได้มั้ง เธอคิด ที่ทะเลกลางจะตั้งอบอุ่นและเป็นสีฟ้า ห้างไกลลิบลิบกับทุ่งร้างชวนหดหู่ตรงนี้ ใช้เวลาแค่สิบนาทีเดียวก็น่าจะไปถึงที่นั่น เธอทนแบงทอมให้กับศาสตราจารย์เพนนี่รอยัลนี้ได้สักหนึ่งสัปดาห์อยู่แล้วว่า ถึงอย่างไรเขาก็เป็นของเธอคนเดียวไปตลอดชีวิต

"ก็ได้" เธอตอบและคว้าถุงเงินของนักสำรวจไป นับเงินออกมาห้าโซเวอร์เรนทองก่อนที่เธอจะมีเวลาเปลี่ยนใจได้ทัน ที่ข้างๆ เธอนั้น ทอมพูดขึ้น

"เราจะจัดที่นอนให้ในห้องคลังสินค้าด้านหน้านะครับศาสตราจารย์ และจะใช้ห้องพยาบาลเป็นห้องทำงานก็ได้ถ้าคุณต้องการ ผมกะว่าคืนนี้จะยังอยู่ที่นี้ แล้วค่อยออกเดินทางตอนเช้า"

"ถ้าไม่ได้เป็นการลำบากอะไรมากมายนักนะทอม" เพนนี่รอยัลตอบ

พลางเหลือบมองวงลานจอดยานบินอย่างกระวนกระวายแปลกๆ อีกครั้ง "ฉันอยากให้ออกเดินทางเลยมากกว่า ไม่อยากรอให้แรงบันดาลใจหายหมดนะ..."

เฮสเตอร์ยกไหล่และเหวี่ยงเงินอีกครั้ง "เราจะออกไปทันทีที่นายทำให้สัญญาออกได้" เธอตอบ "ก็แค่มีค่าบริการเพิ่มอีกสองโซเวอร์เรน"

ดวงอาทิตย์ลับไปแล้ว ลูกกลมร้อนแดงจมหายไปกับไอหมานหมอกจากเทือกเขาที่นั่นฮอยเซอร์ตะวันตก บอลลูนยังคงลอยขึ้นจากหมู่เมืองที่มาซื้อขายแลกเปลี่ยนกันด้านล่าง ยานบินและเรือเหาะยังคงข้ามที่ราบสูงหินภูเขาไฟลงใต้มาจากมหานครอาร์กแองเจิล หนึ่งในนั้นเป็นของสุภาพบุรุษชรา ผู้เป็นมิตรชื่อว่าวิดเจอร์ บลิงโค พ่อค้าของเทศช โบราณที่หาเข้ากินค่าจากการให้เช่าห้องชั้นบนของร้านที่อยู่ในย่านท่าอากาศของอาร์กแองเจิล และหารายได้เสริมด้วยการเป็นสายขายข่าวให้กับใครก็ตามที่จะจ่ายให้เขาได้

เมื่อเขาทิ้งเหล่าภรรยาทั้งหลายให้เป็นคนจัดการผูกสมอแล้ว บลิงโคก็รีบตรงไปยังสำนักงานนายท่าและถามทันที "เห็นผู้ชายคนนี้มั้ย"

นายท่าดูรูปที่บลิงโคใส่เข้าไปบนโต๊ะก่อนจะตอบ "อ้าว นั่น 'จารย์เพนนิรยัล สุภาพบุรุษแห่งประวัติศาสตร์นี่"

"สุภาพบุรุษกับผีสิ!" บลิงโคพูดด้วยความโมโห "มันมานอนในบ้านฉันตลอดหกอาทิตย์ แล้วก็ชิงหนีออกมาทันทีที่แอร์เฮเวนโพล์มาให้เห็น ไม่จ่ายหนี้ที่ค้างอยู่ซึกกะเพนนี่! มันอยู่ไหน จะหาไอ้สัตว์รกโลกตัวนี้ได้ที่ไหน!"

"เข้าไปแล้วพวก" นายท่าซึ่งยินดีที่ได้บอกข่าวร้ายกับใครๆ ยิ้มกริ่ม "เขามาถึงพร้อมกับบอลลูนลูกแรกๆ จากอาร์กแองเจิล ถามหายานที่จะลงได้ ผมเลยจัดให้เขาเจอกับคู่หนุ่มสาวที่ซิบเจนนี ฮานิวอร์ซึ่งเพิ่งถอนสมอออกไปไม่เกินสิบนาทีนี่เอง มุ่งหน้าไปทะเลกลาง"

บลิงโคคำรามในลำคอพร้อมกับยกมือขึ้นลูบใบหน้าซีดเผือดอย่างเหนื่อยอ่อน เขาไม่อาจจะสูญเงินยี่สิบโซเวอร์เรนที่เพนนิรยัลสัญญาว่า

๖๐ สมรภูมิลำเมือง ตอน รางวัลนักล้า

จะจ่ายไปได้ โอ๊ย! ทำไม ทำไม ทำไม เขาถึงไม่ให้นักปลี่ยนปลี่ยนนั้นจ่ายล่วงหน้าก่อนนะ เขามัวแต่ปลี่ยนตอนที่เพนนี่รอยัลมอบหนังสืออเมริกา แสงงามพร้อมลายเซ็นให้ ('แต่วิตเจอร์รี่ สหายรักของฉัน ด้วยความนับถืออย่างสูง') และมัวแต่ตื่นตื่นที่มีโอกาสได้ถูกเขียนถึงในงานขึ้นต่อไปของชายผู้ยิ่งใหญ่คนนั้นจนไม่ได้กลิ่นตุๆ แม้แต่ตอนที่เพนนี่รอยัลเริ่มให้พ่อค้าไวน์ลงบัญชีเป็นชื่อบลิ่งโคเอง แถมยังไม่ได้เอ่ยคำนตอนที่หมอนั้นเริ่มก่อร่องก้อติดกับคุณนายบลิ่งโคคนสาว! โอ้พวกนักเขียนสตอเบอแหลลตบตะแลง!

แต่แล้วสิ่งที่นายพุดก็ค่อยๆ แทรกตัวเข้ามาในมานหมอกแห่งความสงสารตัวเองและอาการปวดหัวเริ่มแรกที่ทำให้สมองของบลิ่งโคซุนมัวชื่อ ชื่อที่คุ้นหู ชื่อที่มีค่า!

"เมื่อกี้นายพุดว่าเจนนี ฮานิวอร์เธอ"

"ใช่แล้วครับ"

"แต่มันเป็นไปไม่ได้! ยานบินนั้นสาบสูญไปตั้งแต่เหล่าเทพทำลายลอนดอน!"

นายท่าสายศีระชะ "ไม่ใช่ครับ ไม่เลยแม้แต่น้อย ยานลำนั้นบินอยู่ในน่านฟ้าต่างดาวมาตลอดสองปี คำขายกับพวกเมืองซิกกูร์ตบนหุบภูเขาสูงได้ยื่นมาว่าจั้นนะ"

บลิ่งโคกล่าวขอบคุณเขาก่อนจะวิ่งออกไปจากท่า เขาเป็นชายร่างท้วมและไม่ได้วิ่งบอยนัก แต่ดูเหมือนเขาจะคุ้มค่าต่อการวิ่ง เขาพลัดตกที่กำลังผลิตกันมองกล้องส่องทางไกลที่ตั้งอยู่ตามราวกันเพื่อใช้ดูห้องฟ้าทางทิศใต้เฉียงไปทางตะวันตกหน่อยๆ แสงอาทิตย์สุดท้ายสะท้อนมาจากหน้าต่างท้ายยานของยานบินสีแดงเล็กๆ ลำหนึ่งที่มีลำยานเบียวนิดๆ กับเครื่องยนต์แฝดซึ่งผลิตโดยบริษัทเชอเนต-กาโรต์

บลิ่งโครีบกลับไปที่ยานบินของตัวเอง...กะพริบแป็บ...ที่เหล่าภรรยาคุทุกซ์คู่ยากซึ่งทั้งทุกซ์และยากกับเขามานานต่างรออยู่ "เร็วๆ!" เขาตะโกนตอนที่พุ่งเข้าไปในห้องโดยสาร "เปิดเครื่องส่งวิทยุ!"

"แสดงว่าเพนนี่รอยัลรอดพ้นมือเขาไปได้อีกแล้วสินะ" ภรรยาคนหนึ่งพุด

"แปลกใจที่ไหน" อีกคนตอบ
 "นี่เหมือนกับตอนที่อาร์กแองเจิลเลยนะ" คนที่สามพูด
 "เงียบก่อนเมียๆ!" บลิงโคตะโกน "นี่เรื่องสำคัญ!"
 ภรรยาคนที่สี่ทำหน้าเบ้ "เพนนี่รออัลไม่คุ้มที่จะไล่ตามด้วยซ้ำ"
 "ศาสตราจารย์เพนนี่รออัลผู้น่ารักน่าสงสาร" คนที่ห้าพูดปนละอื่น
 "ลืมเพนนี่รออัลไปได้เลย!" สามีของเธอตวาด เขาถอดหมวกออกแล้ว
 ครอบหูฟังวิทยุเข้าแทน มือหนึ่งหมุนหาสัญญาณคลื่นความถี่ลับระหว่างที่
 อีกมือทำท่าทำทางให้ภรรยาคนที่ห้าเลิกพุ่มพวย ก่อนจะโยกคานจับสำหรับ
 ดัดเครื่องยนต์ "ฉันรู้จักคนที่จะจ่ายอย่างงามสำหรับข้อมูลที่เพิ่งได้มา!
 ไอ้ยานขนลินค้ำที่เพนนี่รออัลขึ้นไปนั่นมันยานบินเก่าของแอนนา ฟาง!"

ก่อนหน้านี้ทอมไม่ได้รู้ตัวเลยว่าเขาคิดถึงการได้พบปะพูดคุยกับ
 นักประวัติศาสตร์คนอื่น ๆ เพียงไร แม้เฮสเตอร์จะเต็มใจฟังข้อเท็จจริงเล็กๆ
 น้อยๆ หรือเรื่องเล่าต่างๆ ที่เขาจำได้จากสมัยที่ยังเป็นเด็กฝึกหัดอยู่เสมอ
 แต่เธอก็แทบไม่สามารถโต้ตอบหรือต่อความได้ เธอต้องใช้ชีวิตด้วย
 เขาวนปัญญาของตนเองมาตั้งแต่เด็ก แม้เธอจะรู้วิธีการกระโดดขึ้นไปบนเมือง
 ที่กำลังแล่นด้วยความเร็วสูง รู้ว่าจะจับและถลกหนังแมวอย่างไร และรู้ว่า
 จะต้องเตะคนที่พยายามจะปล้นเธอตรงไหนอีกฝ่ายจึงจะเจ็บที่สุด แต่เธอ
 ก็ไม่เคยใส่ใจเรียนรู้อะไรมากนักเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของโลกที่เธออยู่

ว่าตอนนี้เมื่อมีศาสตราจารย์เพนนี่รออัล เมื่อบรรยายภาคแสนเป็นมิตร
 ของเขาแผ่เต็มห้องบังคับการบินของเจนนี ฮานีเวอร์ เขามีทฤษฎีหรือเรื่อง
 เล่าเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่าง แคฟังเขาก็ทำให้ทอมรู้สึกหวนหวอนดีวันคืนเก่าๆ
 ในพิพิธภัณฑ์ลอนดอน ที่ซึ่งชีวิตของทอมแวดล้อมด้วยหนังสือ ข้อเท็จจริง
 โบราณวัตถุ และข้อถกเถียงทางวิชาการต่างๆ แล้ว

"ที่นี่ดูภูเขาพวกนี้สิ" เพนนี่รออัลพูดระหว่างที่มองออกไปจากหน้าต่าง
 ตามกราบขวาของยาน พวกเขากำลังบินไปตามสันเขาหนึ่งของเทือกเขา
 ทันนัสฮอยเซอร์ซึ่งทอดตัวลงมาทางใต้ และแสงเรืองจากลาวาในปล่องภูเขาไฟ

32 สมรภูมิลำเมือง ตอน รางวัลนักล่า

ที่ยังคุกรุ่นที่สะท้อนวูบวาบบนใบหน้าของนักผจญภัยผู้นั้น "พวกมันจะเป็นหัวข้อของหนังสือใหม่ของฉัน พวกมันมาจากไหน สมัยโบราณพวกมันไม่ได้อยู่ตรงนี้ เราารู้เพราะแผนที่ที่เหลื้รอดมา ถ้าอย่างนั้นพวกมันผุดขึ้นมาอย่างรวดเร็วขนาดนี้ได้ยังไง อะไรคือต้นกำเนิด พวกมันเหมือนกับที่ซานกั๋วเลย จีนซานเป็นภูเขาที่สูงที่สุดในโลก แต่ไม่มีการพูดถึงมันในบันทึกสมัยโบราณเลยแม้แต่น้อย เทือกเขาใหม่? พวกนี้เป็นผลจากการเกิดภูเขาไฟตามธรรมชาติเท่านั้นอย่างที่เขายกให้เราเชื่อกันนั้นหรือ หรือว่าเรากำลังมองดูผลกระทบจากความผิดพลาดอย่างมหันต์ของเทคโนโลยีโบราณกันแนบงที่อาจจะเป็นการทดลองแหล่งพลังงานใหม่ของคนโบราณก็ได้ หรืออาจูมหาประลัย! เครื่องสร้างภูเขาไฟ! ลองนึกสิว่าถ้าหาต้นกำเนิดเจอจะเป็นการค้นพบยิ่งใหญ่แค่ไหนไหม!"

"เราไม่สนใจจะไปขุดค้นหาเศษ โบราณหรือ" เฮสเตอร์พูดขึ้นโดยอัตโนมัติ เธอยืนอยู่ที่โต๊ะวางแผนที่ กำลังพยายามจะกำหนดเส้นทางการบิน และเพนนี่รอยัลก็ยิ่งทำให้เธอรำคาญมากขึ้นทุกขณะ

"แน่นอนอยู่แล้ว แม่หนูที่รัก!" เพนนี่รอยัลร้องขึ้นพลางมองไปยังผนังยานข้างๆ เธอ (เขายังไม่ไว้ใจให้ตัวเองมองใบหน้าน่าสมเพชของเธอโดยไม่เปลื่อนิวหน้า) "แน่นอนอยู่แล้ว! เป็นอคติที่เปี่ยมด้วยเหตุผลและเกียรติยศศักดิ์ศรีโดยแท้ แต่ทว่า..."

"มันไม่ใช่อคติ" เฮสเตอร์ตอกกลับพร้อมกับชี้วงเวียนคู่หนึ่งมาทางเขาในแบบที่ทำให้เขากลัวว่าเธออาจจะทำอะไรรุนแรงให้เขาเจ็บตัวขึ้นมาก็ได้ "แม่ของฉันเคยเป็นนักโบราณคดี นักสำรวจ นักผจญภัย และนักประวัติศาสตร์เหมือนคุณนั่นแหละ เธอไปที่ดินแดนรกร้างอเมริกาแล้วก็ซุกอะไรบางอย่างขึ้นมา เอามันกลับมาที่บ้าน ของที่เรียกกันว่าเมดูซ่า แต่แล้วพวกผู้ปกครองเมืองลอนดอนก็เกิดได้ยินเรื่องของมันเลยส่งวาเลนไทน์ คนของพวกเขาามาฆ่าแม่เพื่อชิงมันไป แล้วเขาก็เป็นคนทำแบบนี้กับหน้าฉัน เขาเอามันกลับไปลอนดอน พวกวิศวกรที่นั่นซ่อมมันจนใช้งานได้ แล้วก็ ตูม! มันย้อนกลับเข้าตัวเสียเอง และนั่นก็คือการจบสิ้นทุกสิ่งอย่าง"

"อ้อ ไซ" เพนนี่รอยัลตอบอย่างรู้สึกผิดเล็กน้อย "ทุกคนรู้เรื่องของเมดูซ่า...ฉันยังจำได้แม่นเลยว่าตอนนั้นกำลังทำอะไร ฉันอยู่บนยานบินชิตตาโมโทเรกับสาวสวยสติไสชื่อมินตี้ แบ็บสแน็ค เราถึงกับเห็นแสงวาวจากท้องฟ้าทิศตะวันออกจากอีกซีกโลกหนึ่งเลยนะ..."

"เราอยู่ข้างๆ มันเลยละะ บินแหวกคลื่นระเบิดนั้นออกมา แล้วเราก็เห็นซากของสิ่งที่เคยเป็นลอนดอนในเช้าวันถัดมา เมืองทั้งเมือง...เมืองของทอมถูกเผาราบเป็นหน้ากลองด้วยสิ่งที่แม่ฉันซูดขึ้นมานั้นคือสาเหตุที่เราไม่ยอมยุ่งเกี่ยวกับเทคโนโลยีโบราณอีกเลย"

"อ้อ" เพนนี่รอยัลตอบ เขาดูกระอักกระอ่วนอย่างชัดเจนแล้วตอนนี้ "ฉันจะไปนอนละ" เฮสเทอร์พูด "ปวดหัว" นั่นเป็นความจริง เพียงไม่กี่ชั่วโมงที่ฟังคำบรรยายของเพนนี่รอยัลก็ทำให้เกิดอาการปวดศีรษะหนักหน่วงที่ด้านหลังตาข้างที่บอดของเธอแล้ว เธอเดินไปยังเก้าอี้หนักบินตั้งใจจะจิบราตรีสวัสดิ์หอม แต่ก็รู้สึกไม่อยากทำโดยที่มีเพนนี่รอยัลจับตาดูอยู่ เธอจึงเพียงแค่นั่งริมฝีปากกับหูของเขาเร็วๆ แล้วพูดว่า "ถ้าอยากพักก็เรียกฉันแล้วกันนะ" แล้วจึงมุ่งไปทางห้องพักท้ายยาน

"อึ๊บส์!" เพนนี่รอยัลเอ่ยออกมาเมื่อเธอเดินจากไปแล้ว

"เธอซีโมโทน้อยนะครับ" ทอมยอมรับด้วยความอายจากการระเบิดอารมณ์ของเฮสเทอร์ "แต่จริงๆ เธอน่ารักมากนะ แล้วเธอก็ซื่อๆ ถ้าได้รู้จักเธอจริงๆ แล้วละก็..."

"แน่นอนแล้ว แน่นนอนที่สุด" เพนนี่รอยัลตอบ "แค่มองแวบเดียวก็รู้เนื้อแท้ที่อยู่ใต้รูปลักษณ์ภายนอกซึ่งดูไม่เหมือนใครนั่นแล้วว่าเธอเป็นคนที่...เอ่อ..." แต่เขาก็ไม่อาจคิดหาคำดีๆ ได้มาพูดเกี่ยวกับเด็กสาวผู้นั้นได้ จึงทอดเสียงให้เงียบไปและมองเลยออกนอกหน้าต่างไปยังเทือกเขาที่สะท้อนแสงจันทร์กับแสงจากเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่งที่เคลื่อนที่อยู่บนที่ราบเบื้องล่างเป็นประกาย

"แต่แม่สาวคนนั้นเข้าใจผิดเรื่องลอนดอนนะรู้มั๊ย" ในที่สุดเขาก็พูดขึ้น "หมายถึงเข้าใจผิดว่ามันถูกเผาราพณาสูรไปแล้ว ฉันเคยได้คุยกับคนที่ไป

34 สมรภูมิลำเมือง ตอน รางวัลนักล่า

ที่นั่น มันยังเหลือซากอยู่อีกเยอะ ส่วนชิ้นล่าใส่แทบทั้งหมดถูกทิ้งร้างอยู่ทางตะวันตกของเขตแผ่นดินนอกเมืองบัตมังก์คอมปา แต่ที่ยิ่งกว่านั้นนะ นักโบราณคดีที่ฉันรู้จักคนหนึ่ง สาวทรงเสน่ห์ชื่อครุวิส มอร์ซาร์ด เธออ้างว่าเคยได้เข้าไปอยู่ข้างในหนึ่งในซากชิ้นใหญ่ๆ นั้นเชียวนะ! ฟังดูน่าฟังประหลาด ล่าไข่ม้อยล่ะเมื่อมีซากโครงกระดูกใหม่เกรียมกระจายอยู่ทุกที่ของลอนดอน นอกจากนี้ตีกรามบ้านช่องกับเครื่องจักรทั้งหลายก็ละลายหายไปซะเยอะอีกด้วย กัมมันตภาพรังสีที่ตกค้างจากเมดูซ่าทำให้มีแสงเป็นสีๆ ผ่นออกมาจากซากปรักหักพังอย่างกับเป็นผีโสมด...เอ๊ะ หรือต้องเรียกว่าผีกระโหมดนะ"

ถึงตาที่ทอมจะต้องกระอักกระอ่วนใจบ้างแล้ว การสิ้นสลายของเมืองบ้านเกิดเขาเป็นแผลใจที่ยังคงสดใหม่ไม่หายไปไหน แม้เวลาจะผ่านมาถึงสองปีครึ่ง แต่แสงคางคางจากการระเบิดครั้งนั้นยังลุกโชนในความฝันของเขา เขาไม่อยากจะพูดเรื่องซากเมืองลอนดอน เขาจึงตีบทสนทนากลับมายังหัวข้อที่ศาสตราจารย์เพนนี่รอยล์ชื่นชอบมากที่สุด นั่นคือพูดถึงศาสตราจารย์เพนนี่รอยล์เอง

"คุณคงต้องได้เดินทางไปที่ต่างๆ ที่น่าสนใจเยอะแยะเลยสินะครับ"

"น่าสนใจนั่นแหละ! โอ๊ย! เธอจินตนาการได้ไม่ถึงครึ่งหรอกทอม! สิ่งที่คุณเคยได้เห็นนะ! เดี่ยวตอนที่ลงจอดที่ท่ายานบินของไบรท์ตันฉันจะไปร้านหนังสือแล้วซื้อหนังสือของตัวเองให้เธอทั้งชุดเลยดีกว่า น่าแปลกใจนะที่เธอไม่เคยได้อ่านมาก่อน เด็กหนุ่มหัวดีอย่างเธอเนี่ย"

ทอมยักไหล่ "เกรงว่าเขาไม่มีหนังสือของคุณในห้องสมุดพิพิธภัณฑ์ลอนดอนนะครับ..."

"แหงอยู่แล้ว! สมาคมของพวกที่อ้างว่าเป็นนักประวัติศาสตร์! เฮอะ! พวกลมตดฝุ่นจับ... ฐึ่มมัย ฉันเคยสมัครเข้าไปหนึ่ง แต่หัวหน้านักประวัติศาสตร์ นายทัดเดอส์ วาเลนไทน์ปฏิเสธฉันซะอย่างนั้น! แค่ว่าเพราะหมอนั้นไม่ชอบสิ่งที่ฉันเจอมาจากตอนที่เดินทางไปอเมริกา!"

ทอมสนใจขึ้นมาทันที เขาไม่ชอบใจที่ได้ยินสมาคมเก่าของเขาถูกเรียกเป็นลมตดฝุ่นจับ แต่ว่าเลนไทน์เป็นคนละเอียดเรื่องกัน วาเลนไทน์เคยพยายาม

สังหารเขาและลงมือสังหารพ่อแม่ของเฮสเตอร์ด้วย ใครก็ตามที่วาลเลนไทน์
ไม่ชอบ ทอมก็ถือว่าเป็นคนใช้ได้ทั้งนั้น

"แล้วคุณพบอะไรในอเมริกาละครับศาสตราจารย์"

"ก็...แหมทอม นั้นมันเรื่องระดับมหากาพย์เลยนะ! อยากรู้อะไรล่ะ"

ทอมพยักหน้า ถึงอย่างไรคืนนี้เขาก็ทิ้งห้องบังคับการบินไปไม่ได้เพราะ
มีลมพัดมาจากทางทิศใต้ ถ้ามีเรื่องเล่าสนุกๆ ที่จะปลุกให้เขาตื่นตัวอยู่เสมอ
ก็น่าจะดี และอีกอย่างหนึ่ง คำพูดของเพนนีรอยัลปลุกบางสิ่งในตัวเขา ความ
ทรงจำจากวันคืนที่เรียบง่ายกว่านี้ สมัยที่เขาจดตัวใต้ผ้าห่มในหอนอนของ
นักประวัติศาสตร์ฝึกหัดชั้นสามและจุดตะเกียงอ่านเรื่องราวของนักสำรวจ
ประวัติศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ เช่น มองตัน ไวลด์ และจิงเหมย์ สโปฟพอร์ท
หรือวาลเลนไทน์กับพิซาเคร ไมก์คอมพ์ตัน คาร์ก

"เล่ามาเถอะครับศาสตราจารย์" เขาตอบ

4 ถิ่นผู้กล้า

"ทวีปอเมริกาเหนือ" เพนนี่รอยัลเริ่มเรื่อง "เป็นทวีปมรณะนะทุกคนรู้ดีอยู่แล้ว ถูกค้นพบในปี 1924 โดยคริสโตเฟอร์ โคลัมโบ นักสำรวจและนักสืบผู้ยิ่งใหญ่ มันกลายเป็นบ้านของจักรวรรดิซึ่งครั้งหนึ่งเคยปกครองทั่วโลก แต่ก็ถูกทำลายจนไม่เหลือซากในสงครามหกสิบนาทีก่อน และตอนนี้มันเป็นดินแดนแห่งทะเลทรายแดงสีส้ม บึงน้ำพิษ หลุมระเบิดปรมาณู และภูเขาหินสนิมไร้ชีวิต นักสำรวจผู้กล้าไม่กี่คนเท่านั้นที่จะไปที่นั่น นักโบราณคดีอย่างวาเลนไทน์กับแม่ของเพื่อนสาวผู้นำสงสารของเธอก็ด้วยนะ ที่ไปเพื่อค้นหาเศษเทคโนโลยีโบราณจากพวกอาคารหลบภัยโบราณ

ไม่ว่าจะเป็นสถานที่เช่นนั้น แต่เรายังได้ยินข่าวลือ เรื่องเล่า ตำนานจากไอ้พวกนักบินเก่าๆ ซี้เมาในจุดพักยานบินเก่าซอมซ่อ นิทานเกี่ยวกับยานบินที่ถูกลมพัดหลุดออกจากเส้นทางและพบว่าไปบินอยู่เหนืออเมริกา แตกต่างจากเรื่องที่ได้ยินได้ฟังมาโดยสิ้นเชิง ในนิทานนั้นอเมริกกลายเป็นดินแดนที่มีพื้นที่สีเขียวแห่งป่าและทุ่งหญ้า ทะเลสาบกว้างใหญ่สีฟ้าใส เมื่อประมาณห้าสิบปีก่อนมีนักบินชื่อชเนรี อุลวาลูซันที่ว่ากันว่าได้ลงจอดยังดินแดนเขียวข่มซึ่งเขาเรียกว่าไวน์แลนด์ แล้วก็เขียนแผนที่มาให้

ท่านนายกเทศมนตรีเมืองเรคยาวิก แต่แน่ล่ะ พอนักวิจัยรุ่นหลังจะไปหาแผนที่อันนี้ก็ไม่พบร่องรอยการมีอยู่ใดๆ ในห้องสมุดเรคยาวิกแล้ว ส่วนเรื่องอื่นๆ ที่เล่ากันมา ทำายที่สุดก็เหมือนกันหมดคือนักบินคนนั้นใช้เวลาหลายต่อหลายปีพยายามหาที่นั่นให้เจออีกครั้ง แต่ไม่เคยสำเร็จ หรือไม่อย่างนั้นก็คือเขาร่อนลงจอดและพบว่าพื้นที่สีเขียวที่ดูเขียวชวมนานเวลาที่มองจากเบื้องบนนั้น ที่จริงเป็นแค่น้ำที่ไหลเชี่ยวที่เติบโตอยู่ในทะเลสาบหลุมระเบิดนะ

แต่ว่านะทอม นักประวัติศาสตร์ตัวจริงอย่างเราๆ รู้ดีว่าในตำนานมักจะมีเมล็ดพันธุ์แห่งความจริงซ่อนอยู่เสมอ ฉันทรวบรวมเรื่องทั้งหมดที่เคยได้ยินมา แล้วก็ตัดสินใจว่ามันเป็นเรื่องที่ควรค่าแก่การตามหาความจริงอเมริกาตายไปแล้วจริงๆ อย่างที่ผู้รู้อย่างวาเลนไทน์พร่ำบอกพวกเราจริงหรือ หรือว่ายังมีจุดอื่น จุดที่ขึ้นไปทางตอนเหนือไกลจากเขตเมืองร้างต่างๆ ที่นักล่าเทคโนโลยีโบราณไปกัน ที่ซึ่งสายน้ำละลายจากน้ำแข็งที่กระหลอกมาจากชายแดนไอซ์แลนด์ได้ชะล้างพิษไปหมดแล้ว และทำให้ทวีปมรณะแห่งนี้เริ่มผลิบานอีกครั้ง

และฉัน เพนนี่รอยัลก็ตั้งใจมั่นที่จะไปค้นหาความจริง! ตอนฤดูใบไม้ผลิของปี '89 ฉันจึงออกเดินทางเพื่อดูว่าจะเจออะไรบ้าง ฉันกับเพื่อนร่วมทางสี่คนบนยานบินของฉันที่ชื่ออัลลัน ควอเตอร์เมน* เราบินข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกเหนือ และไม่ช้าก็ลงจอดที่ชายฝั่งอเมริกา ใกล้ๆ กับที่ที่แผนภูมิโบราณเรียกกันว่านิวยอร์ก มันตายแล้วอย่างที่เขายกกัน ไม่มีผิด หลุมระเบิดปรมาณูมหึมามากมาย ขอบหลุมละลายด้วยความร้อนมหาศาลจากสงครามโบราณนับสหัสวรรษเหล่านั้นจนกลายเป็นธาตุที่เรียกกันว่าแก๊วระเบิดหลอม

แล้วเราก็ออกบินต่อไปทางทิศตะวันตก เข้าสู่ใจกลางของทวีปมรณะนั้นเลย ตอนนั้นเองที่มหันตภัยต่างโถมเข้าโจมตีเรา พายุรุนแรงแทบจะเหนือธรรมชาติซัดจนอัลลัน ควอเตอร์เมนที่นำส่งสารของฉันพังตกลงท่ามกลางพื้นที่รกร้างกว้างใหญ่ที่เต็มไปด้วยมลภาวะ เพื่อนร่วมทางของฉัน

* อัลลัน ควอเตอร์เมน (Allan Quatermain) ชื่อตัวละครหลักจากนวนิยายผจญภัยสมัยวิกตอเรียนเรื่อง 'สมบัติพระสุลี (King Solomon's Mines)'

38 สมรภูมิลำเมือง ตอน รวงวัลนักล้า

สามคนเสียชีวิตตอนเครื่องตก ส่วนคนที่สี่มาตายในสองสามวันต่อมาด้วยพิษจากน้ำในสระที่ดูด้วยตาก็ใสดี แต่คงจะปนเปื้อนสารเคมีเศษๆ โบราณเลยร้ายเป็นแน่ เพราะร่างของเขากลายเป็นสีฟ้าและส่งกลิ่นเหม็นฉุนๆ เก๊ๆ เลย

เมื่อเหลือตัวคนเดียวล่ำพัง ฉันก็ระหกระเหินขึ้นไปทางเหนือ ข้ามที่ราบหลุมระเบิดที่ครั้งหนึ่งเป็นที่ตั้งของเมืองซิกาโกและมิลวอล์ก็ในตำนาน ฉันละทิ้งความหวังที่จะได้พบอเมริกาเขียวขจีไปแล้ว ความหวังเดียวที่เหลืออยู่คือฉันอาจจะไปถึงชายแดนของดินแดนไอซ์เวสต์และมีกลุ่มชนสโนว์แมด* เร่ร่อนบนทุ่งหิมะเดินทางผ่านมาช่วยฉันไปได้

แต่ท้ายที่สุดแม้แต่ความหวังนั้นก็เลือนหายไปไม่เหลือเมื่อร่างกายอ่อนแอจากทั้งความเหนื่อยล้าและการขาดน้ำ ฉันจึงได้แต่นอนนิ่งในหุบเขาแห่งแล้งระหว่างภูเขาป่าดำทะมึน ฉันร้องออกมาด้วยความสิ้นหวังว่า 'ถ้านี่จะเป็นจุดจบของนิมร็อด เพนนี่รอยัลจริงๆ' ดูเหมือนเทือกเขาหินพวกนั้นจะตอบกลับมาจาก 'ถูกแล้ว' คือหมายถึงไม่เหลือความหวังอะไรแล้วนะ นึกออกมั๊ย ฉันนึกมอบวิญญาณให้เทพีแห่งความตายพลางหลับตา คิดว่าเมื่อลืมตาอีกครั้งคงเป็นในฐานะของผีตนหนึ่งในแดนลี้ลับ แต่เมื่อรู้สึกตัวอีกครั้งฉันกลับมีผ้าขนสัตว์ห่อหุ้มตัวและนอนอยู่บนเรือแคนู มีคนหนุ่มสาวน่ารักคู่หนึ่งพายเรือพาฉันขึ้นไปทางเหนือ

พวกเขาไม่ใช่นักสำรวจจากสมรภูมิแห่งการล่าอย่างที่ฉันคิดตอนแรก เป็นชาวพื้นเมืองเลย! ใช่แล้ว มีชนเผ่าพื้นเมืองที่อาศัยอยู่ในส่วนเหนือสุดของทวีปมรณะจริงๆ! ก่อนหน้านั้นฉันทำใจรับเรื่องเดิมๆ ที่เชื่อว่ากันมาเรื่องแบบที่ฉันว่าเธอก็คงจะได้ยินมาจากสมาคมนักประวัติศาสตร์ของเธอด้วย ว่ากลุ่มคนนำส่งสารไม่กี่คนที่รอดชีวิตจากการล่มสลายของอเมริกามาได้จะหนีขึ้นไปยังทุ่งน้ำแข็ง เข้าร่วมกับพวกอินูอิต** จนเป็นต้นกำเนิดของชนชาติสโนว์แมดที่เราู้จักกันทุกวันนี้ แต่ตอนนี้ฉันเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่ามีส่วนยังคงอยู่ที่นั่น! เป็นลูกหลานไว้วัฒนธรรมของชาติที่ครั้งหนึ่งทำลายล้างโลก

* สโนว์แมด (Snowmad) กลุ่มชนเร่ร่อนบนเขตไอซ์เวสต์

** อินูอิต (Inuit) กลุ่มชนพื้นเมืองที่อาศัยในเขตที่ราบหิมะของกรีนแลนด์ หรือที่เรียกกันว่าชาวเอสกิโม

ใบนี้ด้วยความโลภและความเห็นแก่ตัวของพวกเขาเอง! กระนั้นพวกเขาก็ยังมีความเป็นมนุษยย์พอที่จะมาช่วยคนเคราะห์ร้ายนำส่งสารที่กำลังจะอดตายอย่างเพนนี่รอยัล!

ไม่นานนักฉันก็สามารถสื่อสารกับผู้ช่วยชีวิตสองคนนั้นได้ด้วยการใช้สัญลักษณ์กับภาษาท่าทาง สองคนนั้นเป็นเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชาย ชื่อของพวกเขาคือซัคด้วยเครื่องได้กับใช้เวลาสิบสองวันในการจัดส่ง ดูเหมือนพวกเขากำลังออกสำรวจเหมือนกันตอนที่มาเจอฉัน พวกเขามาขุดหาแก้วระเบิดหลอมที่ซากเมืองโบราณชื่อว่าคูลูธ (อีกเรื่องหนึ่ง ฉันเพิ่งรู้ว่าสมาชิกเผ่าไรร่วมธรรมนี้ก็ให้ค่ากับสร้อยคอแก้วระเบิดหลอมแบบเดียวกับพวกคุณ ผู้หญิงแต่งตัวดีในปารีสหรือทริคซอนกราดเลยที่เดียว เพื่อนใหม่ของฉันทั้งสองคนใส่กำไลและต่างหูทำจากแก้วนี้) พวกเขาเปี่ยมทักษะการเอาตัวรอดในทะเลทรายโหดร้ายของอเมริกา พลิกหินหาหนอนที่กินได้ และหาน้ำจืดดื่มได้จากการสังเกตลักษณะการเติบโตของสาหร่ายบางชนิด แต่ดินแดนรกร้างนั้นไม่ใช่บ้านของพวกเขา ไม่ใช่เลย พวกเขามาจากทางเหนือ และดูเหมือนพวกเขาจะพาฉันกลับไปเผ่าด้วย!

ลองจินตนาการสิว่าฉันจะตื่นตื่นแค่วันไหนทอม! การล่องขึ้นเหนือนั้นเหมือนกับกำลังย้อนกลับไปจุดกำเนิดของโลกเชียวนะ ในตอนแรกมันไม่มีอะไรเลยนอกจากทุ่งก้อนกรวดแห้งแล้ง ที่ผุดขึ้นมาตรงโน้นตรงนี้มีแต่ก้อนหินที่กร่อนไปตามเวลาหรือไม้ก็คานเหล็กบิดเบี้ยวอันเป็นซากเดียวที่เหลืออยู่จากหมู่ตึกมหาในอดีต แต่แล้ววันหนึ่งฉันก็เริ่มเห็นหญ้าอมสส์เขียวหนึ่งหย่อม แล้วก็อีกหย่อม! ขึ้นเหนือต่อไปอีกสองสามวันฉันก็เริ่มเห็นต้นหญ้า ต้นเฟิร์น พุ่มไม้ที่เกาะอยู่ตามตลิ่งทั้งสองฝั่ง ตัวแม่น้ำเองก็ใสขึ้น แล้วใช้เวลาสิบสองวันก็จับปลาได้ และทุกเย็นซัคด้วยเครื่องได้ก็จะจุดไฟย่างปลาให้เรากินที่ริมฝั่ง ส่วนต้นไม้จะนะทอม! ต้นเบิร์ช ต้นโอ๊ก และต้นสนปกคลุมทั่วพื้นที่ไปหมด จากนั้นแม่น้ำก็ขยายออกกลายเป็นทะเลสาบกว้าง และที่ชายฝั่งนั้นก็คือบ้านพักอาศัยแบบหยาบๆ ของชาวเผ่าช่างเป็นภาพที่ประทับใจนักประวัติศาสตร์นัก! อเมริกากลับมามีชีวิตอีกครั้ง

40 สมรภูมิล่าเมือง ตอน รางวัลนักล่า

หลังจากเวลาผ่านไปนับสหัสวรรษ!

ส่วนเรื่องที่ผมใช้ชีวิตกับคนแสนดีในเผ่านั้นได้อย่างไรถึงสามปี ผมไม่อยากสาธยายให้เธอเบื่อหรือกนะ หรือแม้แต่เรื่องที่ผมเข้าไปช่วยบุตรสาวคนสวยของหัวหน้าเผ่าที่ชื่อว่ารอสไปรษณีย์จากหมีป่าดูร้ายอย่างไร เรื่องที่เธอตกหลุมรักฉัน และสุดท้ายที่ผมจำใจต้องหนีเอาชีวิตรอดจากคู่มั่นที่เคืองแค้นหึงหวงเธอ แม้แต่เรื่องที่ผมเดินทางขึ้นเหนือไปอีก เดินตัดทุ่งน้ำแข็งพวกนั้น ผ่านการผจญภัยอีกหลายต่อหลายครั้งจนในที่สุดก็กลับมายังสมรภูมิแห่งการล่า เธอไปอ่านเองในหนังสือขายดีติดอันดับระดบนานาชาติเรื่องอเมริกาแสนงามตอนที่เราไปถึงโบรห์ตันแล้วกันนะ"

ทอมนั่งเงิบๆ โดยไม่พูดอะไรอยู่นานมาก สมอองของเขาเต็มไปด้วยภาพงดงามที่สรรค์สร้างจากเรื่องราวของเพนนี่รอยัล เขาแทบไม่อยากเชื่อว่าตัวเองจะไม่เคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับการค้นพบของศาสตราจารย์ผู้ยิ่งใหญ่คนนี้มาก่อน มันล้นสะเทือนโลกเลยนะ! ยิ่งใหญ่มหาศาล! สมาคมนักประวัติศาสตร์ช่างโง่เสียดใจจริงถึงได้ปฏิเสธคนแบบนี้!

ในที่สุดเขาก็พูดขึ้น "แต่คุณไม่เคยกลับไปเลยหรือครับศาสตราจารย์จัดการสำรวจครั้งที่สอง นำอุปกรณ์ที่ดีกว่านั้นไป..."

"น่าเสียดายมากทอม" เพนนี่รอยัลถอนใจ "ฉันไม่อาจหาคนที่จะให้ทุนในการเดินทางแบบนี้ได้อีกแล้ว อย่าลืมว่าทั้งกล้อง อุปกรณ์พักรวมและอุปกรณ์เก็บตัวอย่างต่างๆ ล้วนเสียหายไปหมดพร้อมทั้งซากของอัลตันควอเตอร์เมน ฉันเก็บของที่ระลึกมาได้สองสามชิ้นตอนที่ออกมาจากเผ่า แต่ของพวกนั้นก็หายไประหว่างการพยายามเดินทางกลับบ้าน และในเมื่อไม่มีหลักฐาน ฉันยังหวังจะหาทุนเพื่อทำการสำรวจอีกครั้งได้ยังไงกัน แต่คำพูดของนักประวัติศาสตร์แนวใหม่จะไม่พอหรือกนะ ฉันได้เรียนรู้แล้วว่าน่าเสียดาย" เขาพูดเศร้าๆ "จนถึงวันนี้ะทอม ก็ยังมีคนที่เชื่อว่าฉันไม่เคยไปอเมริกาเลยด้วยซ้ำ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)